

§ 14.

Denne Lov, hvis Bestemmelser i §§ 7—13 ikke gjælde de til Søværnet hørende Krigsskibe, træder i Kraft den 1. Oct. 1892.

Den kommer ogsaa til Anvendelse med Hensyn til Søulykker, som have ramt danske Skibe før det nævnte Tidspunkt paa Rejser, som da endnu ikke vare tilendebragte.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ovenstaaende Lovforslag er udarbejdet paa Grundlag af det af Justitsministeren i Landstinget den 17de April 1880 forelagte Forslag til Lov om Underøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen, hvilket Lovforslag blev tiltraadt af Landstinget, men ikke blev endelig behandlet af Folkethinget. Et af dette i det paafølgende Aar, da Sagen paany blev forelagt for Rigsdagen, nedsat Udvalg anbefalede det imidlertid i det Væsentlige til Godkjendelse, idet man i en afgiven Betænkning ikkun stillede endel mindre indgribende Ændringsforslag. Naar den paa-tænkte Lov igjen skal tages op til Behandling, er det en Selvfølge, at Indholdet af den eventuelle Sølov, hvortil den skal slutte sig som et Supplement, maa faa væsentlig Indflydelse paa dens Affattelse. Ved at sammenholde det ovenstaaende Lovforslag med Lovforslaget fra 1880 vil det strax falde i Øinene, at medens dette talte 26 Paragrafer indeholder hint kun 14. Forklaringen er ganske simpel den, at hele det 3die Afsnit i det ældre Lovforslag, §§ne 16—20, bliver overflødig efter Sølovudkastets §§ 296 og 310 med tilhørende Bestemmelser i Straffelovkapitlet, ligesom Lovforslagets §§ 1 og 6 ere optagne i Sølovudkastets § 40. Resten af Lovforslaget vil — med Undtagelse af Paragraferne 15 og 24, hvorom nedenfor — gjenfindes i det ovenstaaende Lovforslag, om end tilbørlig i en noget modificeret Skikkelse og sammentrængt i et mindre Antal Paragrafer.

Idet man nærmere ved de enkelte Paragrafer skal gjøre Rede for disse mindre Ændringer, maa først særligt omtales den Hovedforskiel der fremtræder i Henseende til den Kompetence, som Lovforslaget tildeeler de nye Sørætter, sammenholdt med det ældre Lovforslags Bestemmelser. Disse, der indeholdtes i Lovforslagets § 8, gik ud paa, at de nye Sørætter udenfor København kun havde at op-

tage Søforklaringer og Søforhør samt at undersøge og dømme i de i Lovforslagets 3die Afsnit omhandlede Sager, angaaende Suspension eller Forbrydelse af Ketten til at føre Skib for Skippere og af Ketten for Styrmand og Mastinister til at gjøre Tjeneste som saadanne. Nærværende Forslag, som naturlig har maattet sætte Bestemmelsen om Sørætternes Omraade i Spidsen som den første §, henlægger derimod under de nye Sørætter ikke blot Søforklaringer og Søforhør men alle borgerlige Retsfager og Straffesager, som angaa Forhold, der omhandles i Søloven, eller Lovdsvejenet. For Straffesagers Vedkommende stemmer dette med Sølovsforslagets § 311 2det Stykke; der turde imidlertid være Anledning til her at bemærke, at det formentlig vil være rettest at udelade det citerede Stykke i Sølovsforslagets § 311, naar der samtidig med Søloven maatte udfomme en lærlig Lov om Oprettelsen af Sørætter udenfor København, hvori en tilsvarende Regel gives. At det er rigtigt, naar Sørætter oprettes, da at henlægge Behandlingen og Paakjendelsen af Søforseelses- og Søforbrydelses-Sager under disse Retter, derom har der i Sølovkommissionerne ikke været nogen Tvivl, og det behøver næppe nogen nærmere Paavising, i hvor høi en Grad det i mange af den Slags Sager kommer an paa Kjendskab til Søforhold, naar der skal dømmes billigt og retferdigt om de Paagjældendes Færd. Men et heller kan det nægtes, at det i mangfoldige private Sørætsfager vil være saare heldigt, naar Ketten omfatter sagkyndige Medlemmer, hvilket fornemmelig gjælder i de hyppige Tilfælde, hvor Sagens Afgjørelse berøer paa et fornuftigt Stjøn over den Konduite eller det Forhold, som ved den paagjældende Leilighed — eller mere i Almindelighed — er udstift af Skipper, Styrmand og andre Vedkommende. Det har derfor ogsaa været en Forudsætning i Sølovkommissionerne, ikke